

Strona główna>Wszczęcie postępowania sądowego>Europejski atlas sądowy w sprawach cywilnych>

Europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym

Europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym

Austria

Art. 50 ust. 1 lit. a) – sądy właściwe do wydawania europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym

W przypadku roszczeń określonych w dokumencie urzędowym w rozumieniu art. 6 ust. 4 rozporządzenia w sprawie europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym sądem właściwym do wydania europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym, o który należy wystąpić przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, jest Sąd Rejonowy dla Wiednia-Śródmieście (Bezirksgericht Innere Stadt Wien).

W pozostałych przypadkach właściwy jest sąd, przed którym w chwili złożenia pierwszego wniosku toczyło się postępowanie egzekucyjne, w związku z którym ma zostać wydany europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym.

Art. 50 ust. 1 lit. b) – organ wyznaczony jako właściwy do uzyskiwania informacji o rachunku

Jeżeli postępowanie o wydanie europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym toczy się poza granicami Austrii, organem właściwym do uzyskiwania informacji o rachunku jest sąd rejonowy właściwy dla okręgu, w którym dłużnik ma miejsce zamieszkania (*Wohnsitz*) lub miejsce zwykłego pobytu (*gewöhnlicher Aufenthalt*).

Jeżeli dłużnik nie ma miejsca zamieszkania ani zwykłego pobytu w Austrii, organem właściwym jest Sąd Rejonowy dla Wiednia-Śródmieście (zob. powyżej, punkt dotyczący art. 50 ust. 1 lit. a)). Dane kontaktowe Sądu Rejonowego dla Wiednia-Śródmieście można znaleźć tutaj:

Jeżeli postępowanie o wydanie europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym toczy się przed sądem austriackim, sąd ten jest również właściwy do uzyskiwania informacji o rachunku.

Art. 50 ust. 1 lit. c) – metody uzyskiwania informacji o rachunku

Zobowiązaniu temu towarzyszy imienny nakaz sądu. Wydając nakaz, sąd nakłada na dłużnika obowiązek wskazania wszystkich krajowych rachunków bankowych. Ponadto sąd zakazuje dłużnikowi rozporządzania środkami utrzymywanymi na krajowych rachunkach bankowych objętych europejskim nakazem zabezpieczenia na rachunku bankowym do wysokości kwoty, która ma zostać zabezpieczona tym nakazem. W nakazie sąd poucza również dłużnika o konieczności anulowania wszystkich poleceń zapłaty i zleceń stałych obciążających środki znajdujące się na rachunku, który ma zostać zabezpieczony, w zakresie, w jakim takie polecenia i zlecenia zagrażają możliwości odzyskania kwoty, która ma zostać objęta europejskim nakazem zabezpieczenia na rachunku bankowym, oraz w jakim takich poleceń i zleceń nie można zrealizować z wykorzystaniem środków niepodlegających zabezpieczeniu.

Art. 50 ust. 1 lit. d) – sądy, do których można wnosić odwołanie od odmowy wydania europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym

Orzeczenia w przedmiocie wszelkich środków zaskarżenia wydaje sąd, który wydał europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym. Środki zaskarżenia należy wnosić do tego sądu (zob. powyżej, punkt dotyczący art. 50 ust. 1 lit. a)).

Art. 50 ust. 1 lit. e) – organy wyznaczone jako właściwe do otrzymania, przekazania i doręczenia europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym i innych dokumentów

Art. 10 ust. 2 akapit trzeci: organem właściwym państwa członkowskiego wykonania jest Sąd Rejonowy dla Wiednia-Śródmieście.

Art. 23 ust. 3: jeżeli Austria jest jedynie państwem członkowskim wykonania, organem właściwym, któremu należy przekazać dokumenty, jest Sąd Rejonowy dla Wiednia-Śródmieście.

Jeżeli natomiast nakaz został wydany w Austrii, organem właściwym do przekazania dokumentów jest sąd, który wydał nakaz. Sąd Rejonowy dla Wiednia-Śródmieście jest właściwy do wydawania europejskich nakazów zabezpieczenia na rachunku bankowym, w przypadku gdy wniosek o wydanie takiego nakazu złożono przed wszczęciem postępowania co do istoty sprawy albo po wydaniu prawomocnego orzeczenia, ale przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego. W pozostałych przypadkach sądem właściwym jest sąd rejonowy (*Bezirksgericht*) lub sąd krajowy (*Landesgericht*), przed którym w chwili złożenia pierwszego wniosku toczyło się postępowanie co do istoty sprawy lub postępowanie egzekucyjne, w związku z którym europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym ma zostać wydany.

Art. 23 ust. 5 i 6 i art. 27 ust. 2: jeżeli nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym wydano w Austrii, organem właściwym w przedmiocie egzekucji jest sąd, który wydał nakaz (sąd, który wydał nakaz: zob. punkt dotyczący art. 23 ust. 3).

Jeżeli nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym nie wydano w Austrii, organem właściwym w przedmiocie egzekucji jest Sąd Rejonowy dla Wiednia-Śródmieście.

Art. 25 ust. 3: w takim przypadku oświadczenie należy przekazać Sądowi Rejonowemu dla Wiednia-Śródmieście.

Art. 28 ust. 3: w takim przypadku dokumenty należy przekazać Sądowi Rejonowemu dla Wiednia-Śródmieście.

Art. 36 ust. 5: w takim przypadku postanowienie należy przekazać Sądowi Rejonowemu dla Wiednia-Śródmieście.

Art. 50 ust. 1 lit. f) – organ właściwy do wykonania europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym

Jeżeli nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym wydano w Austrii, sąd, który wydał nakaz, jest również odpowiedzialny za jego wykonanie.

Jeżeli nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym wydano w innym państwie członkowskim, organem właściwym do jego wykonania jest Sąd Rejonowy dla Wiednia-Śródmieście.

Art. 50 ust. 1 lit. g) – zakres, w jakim rachunki wspólne i powiernicze mogą być zabezpieczone

Jeżeli rachunek jest prowadzony dla więcej niż jednej osoby i każda z tych osób ma prawo dysponować rachunkiem niezależnie, jak ma to miejsce w przypadku rachunku wspólnego typu *Oder-Konto*, skuteczne zabezpieczenie roszczenia jest nadal możliwe, nawet jeżeli europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym wydano wyłącznie wobec jednego z posiadaczy rachunku, ponieważ dłużnik jest uprawniony do samodzielnego zaspokojenia roszczenia.

Jeżeli jednak przeprowadzenie jakiegokolwiek transakcji wymaga uzyskania zgody wszystkich posiadaczy rachunku, jak ma to miejsce w przypadku rachunku wspólnego typu *Und-Konto*, zabezpieczenie jest możliwe wyłącznie w sytuacji, w której europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym wydano wobec wszystkich posiadaczy rachunku (np. jeżeli na wszystkich posiadaczach rachunku spoczywa zobowiązanie solidarne).

W przypadku wszczęcia postępowania o wydanie europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym przeciwko powiernikowi rachunku powierniczego (*Treuhandkonto*) będącemu dłużnikiem osoba ustanawiająca rachunek powierniczy może zgłosić sprzeciw na podstawie § 37 kodeksu

postępowania egzekucyjnego (Exekutionsordnung). W sprzeczności tym ustanawiający podnosi, że rachunku powierniczego, który stanowi własność dłużnika, nie należy traktować jako składnika majątku powiernika, w związku z czym rachunku takiego nie zalicza się w poczet środków dostępnych na zaspokojenie roszczenia wierzyciela.

Art. 50 ust. 1 lit. h) – zasady mające zastosowanie do kwot zwolnionych z zajęcia

Przepisy regulujące kwestie związane z ochroną przed zajęciem w przypadku dochodzenia roszczenia są określone w § 290 i nast. kodeksu postępowania egzekucyjnego, natomiast przepisy dotyczące ochrony rachunków – w § 292i tego samego kodeksu. Z treścią tych przepisów można zapoznać się pod adresem <http://www.ris.bka.gv.at/>. Przepisy te stanowią obowiązujące prawo.

Bieżące wynagrodzenie i płatności z tytułu rent i emerytur podlegają zabezpieczeniu wyłącznie w ograniczonym zakresie; wielkość części wierzytelności, która nie może zostać zabezpieczona [tzw. minimalne środki utrzymania (*Existenzminimum*)], zależy od wysokości płatności oraz liczby zobowiązań alimentacyjnych spoczywających na dłużniku. Kwoty niepodlegające zajęciu, których wysokość jest corocznie indeksowana, zamieszczono w tabelach na stronie internetowej Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości (<https://www.bmj.gv.at/service/publikationen/Drittschuldnererklaerung.html>)

Przepisy dotyczące „ochrony rachunku” ustanowione w § 292i kodeksu postępowania egzekucyjnego służą zapobieżeniu ponownemu zajęciu minimalnych środków utrzymania, które wpłynęły na rachunek po odliczeniu kwot podlegających zajęciu. Jeżeli na rachunek dłużnika wpływają środki podlegające zajęciu wyłącznie w ograniczonym zakresie, w okresie od dnia zajęcia do dnia kolejnej płatności zajęcie zawiesza się na wniosek, w zakresie, w jakim saldo na rachunku odpowiada części dochodu niepodlegającej zajęciu.

W § 290 kodeksu postępowania egzekucyjnego wyszczególniono również kwoty całkowicie zwolnione z zajęcia. Obejmują one następujące kategorie płatności:

pokrycie dodatkowych wydatków faktycznie poniesionych w toku wykonywania obowiązków służbowych;

świadczenia i zasiłki należne z mocy prawa na pokrycie dodatkowych wydatków ponoszonych w związku z niepełnosprawnością fizyczną lub zaburzeniami psychicznymi, niezdolnością do samodzielnego utrzymania się lub uzależnieniem od opieki;

kwoty odzyskane i koszty poniesione w związku z uprawnieniami do świadczeń rzeczowych, zwroty nadpłaconych składek z tytułu ustawowego systemu zabezpieczenia społecznego oraz odszkodowania na pokrycie kosztów leczenia;

ustawowe zasiłki rodzinne.

Wyłączenie spod zajęcia nie ma zastosowania, jeżeli egzekucja dotyczy wierzytelności, jaką dana kategoria płatności ma zaspokoić. Aby skorzystać z wyłączenia spod zajęcia na podstawie nakazu zabezpieczenia, dłużnik musi złożyć wniosek.

Art. 50 ust. 1 lit. i) – opłaty, o ile są one pobierane przez banki za wykonanie równoważnych nakazów krajowych lub za udzielanie informacji o rachunku, a jeśli tak – informacje o tym, na której stronie spoczywa obowiązek uiszczenia tych opłat

Banki są uprawnione do pobierania opłat w stałej wysokości 25 euro za wykonanie europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym, podobnie jak ma to miejsce w przypadku wykonywania zarządzenia tymczasowego (*einstweilige Verfügung*), które stanowi równoważny instrument przewidziany w prawie austriackim.

Na wniosek banku sąd nakaze wierzycielowi pokrycie tych kosztów.

Art. 50 ust. 1 lit. j) – skali opłat lub innego zbioru zasad określających należne opłaty pobierane przez jakiegokolwiek organ lub inny podmiot zaangażowany w przetwarzanie lub wykonywanie nakazu zabezpieczenia

W Austrii nie pobiera się żadnych opłat z tytułu przetwarzania lub wykonywania nakazu zabezpieczenia ani z tytułu udzielenia informacji o rachunku.

Art. 50 ust. 1 lit. k) – wskazanie, czy równoważnym nakazom krajowym przyznaje się tę samą czy wyższą rangę

Instrumenty służące zabezpieczeniu roszczeń przewidziane w austriackich przepisach egzekucyjnych obejmują zasadniczo egzekucję na zabezpieczenie (*Exekution zur Sicherstellung*) i zarządzenia tymczasowe (*einstweilige Verfügungen*).

Egzekucja na zabezpieczenie (§ 370 i nast. kodeksu postępowania egzekucyjnego) służy tymczasowemu zabezpieczeniu roszczenia wierzyciela, zanim wyrok wydany w przedmiocie roszczenia uzyska powagę rzeczy osądzonej i będzie możliwe wszczęcie egzekucji. W odróżnieniu od zarządzenia tymczasowego podstawą egzekucji na zabezpieczenie jest dokument stanowiący tytuł egzekucyjny, któremu jeszcze nie nadano klauzuli wykonalności.

Egzekucja na zabezpieczenie jest dopuszczalna wyłącznie celem zaspokojenia roszczenia pieniężnego. Jedną z form egzekucji na zabezpieczenie ustanowioną w § 374 ust. 1 kodeksu postępowania egzekucyjnego stanowi zajęcie wierzytelności (*Pfändung von Forderungen*), w ramach którego wierzyciel uzyskuje prawo zastawu (*Pfandrecht*).

W przypadku egzekucji na zabezpieczenie ustanawia się zastaw na rzecz wierzyciela. Zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym nakaz zabezpieczenia ma tę samą rangę co równoważny krajowy nakaz w państwie członkowskim wykonania.

Dlatego też, aby zapewnić równoważność europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym z instrumentami austriackimi, w prawie austriackim przewidziano, że wydanie europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym skutkuje ustanowieniem zastawu, jeżeli wierzyciel uzyskał już wyrok, ugodę sądową lub dokument urzędowy. O fakcie ustanowienia zastawu należy powiadomić bank i dłużnika. Zapewnia to spójność z egzekucją na zabezpieczenie.

W przypadku zarządzeń tymczasowych wydawanych celem zabezpieczenia roszczeń pieniężnych (§ 378 i nast. kodeksu postępowania egzekucyjnego) nie uzyskuje się prawa zastawu ani pierwszeństwa w zaspokojeniu. Strona, której interes prawny jest zagrożony, nie potrzebuje dokumentu stanowiącego tytuł, aby uzyskać zarządzenie tymczasowe.

Art. 50 ust. 1 lit. l) – sądy lub organy egzekwowania prawa właściwe w kwestii przyznania środka odwoławczego

Orzeczenia w przedmiocie wszelkich środków zaskarżenia wydaje sąd, który wydał europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym. Środki zaskarżenia należy wnosić do tego sądu (zob. powyżej, punkt dotyczący art. 50 ust. 1 lit. a)).

Art. 34 ust. 1 i 2: jeżeli nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym został wydany w innym państwie członkowskim, sądem właściwym do rozpoznania środka zaskarżenia jest Sąd Rejonowy dla Wiednia-Śródmieście. Środki zaskarżenia należy wnosić do tego sądu.

Art. 50 ust. 1 lit. m) – sądy, do których należy wnosić odwołanie, i termin na złożenie takiego odwołania, jeśli istnieje

Środkiem zaskarżenia przysługującym od nakazów wydanych na podstawie art. 33, 34 lub 35 rozporządzenia jest zażalenie (*Rekurs*). Taki środek zaskarżenia należy wnieść w terminie 14 dni do sądu, który wydał nakaz będący przedmiotem zaskarżenia. Środek musi być skierowany do sądu krajowego lub wyższego sądu krajowego właściwego dla okręgu, w którym znajduje się odnośny sąd rejonowy lub krajowy. Środek zaskarżenia musi być podpisany przez adwokata.

Bieg terminu na wniesienie środka zaskarżenia rozpoczyna się z dniem doręczenia zaskarżanego postanowienia na piśmie.

Art. 50 ust. 1 lit. n) – opłaty sądowe

Opłaty z tytułu wydania europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym są należne jedynie wówczas, gdy wniosek o wydanie nakazu zostaje złożony poza postępowaniem przed sądem cywilnym. Ponadto za odwołania od nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym obowiązuje opłata zryczałtowana. Przepisy regulujące opłaty zawiera ustawa o opłatach sądowych (*Gerichtsgebührengesetz*) w pozycji taryfy 1 nota 2; pozycji taryfy 2 nota 1a oraz w pozycji taryfy 3 nota 1a. Wysokość opłat zależy od kwoty wierzytelności i odpowiada połowie stawki zryczałtowanej obowiązującej w postępowaniu cywilnym. Przepisy prawne i taryfy opłat można znaleźć na stronie internetowej <http://www.ris.bka.gv.at/>.

Wspomniane opłaty sądowe są opłatami zryczałtowanymi.

Art. 50 ust. 1 lit. o) – języki akceptowane do celów tłumaczenia dokumentów

Brak.

Ostatnia aktualizacja: 18/10/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej.

Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja

Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.